

OSTRAVSKÉ DNY
festival nové a experimentální hudby
2019
OSTRAVA DAYS
new and experimental music festival

SO / SAT • 31. 8. 2019

Janáčkova konzervatoř v Ostravě / Janáček Conservatory in Ostrava

15:00

POSLEDNÍ VÝZVA
LAST CALL

Kim Farris-Manning – almost touching (2019)

Kim Farris-Manning ve své tvorbě překlenuje propasti mezi mnoha uměleckými disciplínami. Většina jejích tvůrčích aktivit, jež rozvíjí coby skladatelka a interpretka (v roce 2018 získala bakalářský titul v oboru hudba na University of Victoria), vychází z hudby, kterou rozšiřuje o vizuální a prostorové prvky. Manning se zajímá o to, jak se prostřednictvím materiálních změn v čase projevují vztahy mezi objekty – ve svém díle manipuluje se zvuky a materiály ve snaze navodit představu prostoru, nebo přímo vytvořit takový prostor, v němž by bylo možné nazírat křehkost a protichůdnou povahu rovnováhy. Kim Farris-Manning v současné době působí jako nezávislá umělkyně v kanadském Montrealu a zajišťuje administrativní a komunikační služby pro experimentální smyčcové kvarteto Quatuor Bozzini.

almost touching
(asymptota)

vytvořila Kim Farris-Manning
pro An-Laurence Higgins
animace Sai Win Myint Oo
mluvený text Joël Pourbaix

Jsme svědky svých porodů? Prožíváme a pamatujeme si je? Jak se rodí identita?

„Ve skutečnosti žiji jen vedle sebe sama; vedle sebe sama myslím, medituji, poznávám, vedle sebe sama přijímám darované, jsem plný života, vedle sebe sama vymýšlím, vedle sebe sama existuji, tak jako sám svět. Jsem na té straně světa vedle svého upovídáného masa.“ (Serres, 199)

Obalen v této neartikulované kůži, co mám dělat pro to, abych slyšel sebe sama?

(dech) –

vyzývá ke kladení otázek,
k meditaci,
ke vzpomínání
je obdařen nástroji k proniknutí do –

Druhého porodu / znovuzrození
odkud začneš napodruhé?

Je začátek vždy zároveň i konec?

(Michel Serres. *The Fives Senses: A Philosophy of Mingled Bodies*. Přeložili Margaret Sankey a Peter Cowley. New York: Continuum, 2008.)

Kim Farris-Manning

Kim Farris-Manning – almost touching (2019)

Kim Farris-Manning's art bridges many disciplines. As a composer-performer (BMus 2018, University of Victoria), much of her creative output stems from music, while also incorporating visual and spatial elements. Interested in how relationships between objects are manifested through material changes over time, she manipulates sounds and materials to pose or construct a space in which to contemplate the fragility and contradictory nature of equilibrium. Kim Farris-Manning currently works as a freelance artist in Montreal (QC) and performs administrative and communications services for experimental string quartet Quatuor Bozzini.

almost touching
(asymptote)

by Kim Farris-Manning
for An-Laurence Higgins
animation by Sai Win Myint Oo
spoken text by Joël Pourbaix

Do we witness/experience/remember our own birth? Is an identity born?

“I only really live beside myself; beside myself I think, meditate, know, beside myself I receive the given, vivacious, I invent beside myself. I exist beside myself, like the world. I am on the side of the world beside my talkative flesh.” (Serres, 199)

Enwrapped in this unarticulated skin, what can I do to hear my-self?

(breath) –

inspires questions,
meditation,
remembering,
has the tools to dive into –

Double-birth / re-birth

– *where do you start from the second time?*

Is the beginning always also the end?

(Michel Serres. *The Fives Senses: A Philosophy of Mingled Bodies*. Translated by Margaret Sankey and Peter Cowley. New York: Continuum, 2008.)

Kim Farris-Manning

Michael Gancz – Johnny Brook Sits on the Roof (2019)

Michael Gancz je izraelsko-americký skladatel, trombonista, dirigent a carillonista (hráč na zvony), jenž v současnosti studuje hudbu v bakalářském programu na Yaleově univerzitě. Ganczovu hudbu, kterou jeho vyučující popisují jako „nádhernou a zároveň osvícenou“, uvedly mimo jiné soubory Albatross Duo, Davenport Pops Orchestra či Yale Jazz Ensemble. V centru jeho kompozic, jež se vyznačují širokým rozpětím stylů a idiomů, často stojí konflikty identity. Gancz studoval skladbu u Kathryn Alexander, Konrada Kaczmareka, Ryana Lindveita a Lily Ugay, hru na trombon u Dana Vaitkuse a Coreyho Sansoly a v současné době studuje hru na zvony u Ellen Dickinson.

Johnny Brook Sits on the Roof (Johnny Brook sedí na střeše) je programová kompozice pro soubor smíšeného nástrojového obsazení, v níž se role J. S. Bacha ujímá Johnny Brook, moderní Američan ze středozápadu, který se navzdory svým dětským snům o psaní hudby nikdy nestal skladatelem. V průběhu díla soubor ztvární řadu surreálných střetů mezi Johnnyho smyslovými vjemy a jeho nevyzpytatelnou psychikou, které jsou zahlceny výbuchy ohňostroje z oslavy odehrávající se opodál. Ústřední témata

závislosti a relapsu se zde projevují v nepředvídatelných repetičích a mutacích motivických buněk. Jsem velice vděčný Kathryn Alexander, Konradovi Kaczmarekovi, Aaronovi Israeli Levinovi a Ryanu Lindveitovi za jejich podporu, rady a vedení.

Michael Gancz

Johnny Brook sedí na střeše
a sleduje oslavy Dne nezávislosti
s cigaretou mezi zuby
a tikem v oku
Johnny strhává porcelánové ostruhy
ze svých kovbojských bot
a z hloubi hrdla si při tom tiše mručí melodii
což ho bolí jako čert
ale ve svých zlámaných kostech
bláznivé sny
o kterých nikomu nikdy nepoví
a před mnoha lety
a hluboko uvnitř
svých uší pod
zaprášenými vlasy
mu v hlavě zní jako flétna

Michael Gancz – *Johnny Brook Sits on the Roof* (2019)

Michael Gancz is an Israeli-American composer, trombonist, conductor and carillonneur pursuing a BA in music from Yale University. Gancz's music, described as "both beautiful and illuminating" by his professors, has been performed by the Albatross Duo, the Davenport Pops Orchestra, and the Yale Jazz Ensemble, among others. His compositional interests, covering a wide range of styles and idioms, often center on conflicts of identity. Gancz has studied composition with Kathryn Alexander, Konrad Kaczmarek, Ryan Lindveit and Liliya Ugay. He has studied trombone performance with Dan Vaitkus and Corey Sansolo. He studies carillon performance with Ellen Dickinson.

Johnny Brook Sits on the Roof is a program piece for mixed ensemble that recasts J. S. Bach as Johnny Brook, a modern Midwestern-American who, despite childhood dreams of writing music, never became a composer. Throughout the piece, the ensemble acts out a series of surreal interactions between Johnny's sensual perceptions and his unreliable psyche, both overloaded by the fireworks of a distant celebration. Central themes of addiction and relapse manifest in the piece's erratic repetitions and mutations of motivic cells. Special thanks to Kathryn Alexander, Konrad Kaczmarek, Aaron Israel Levin and Ryan Lindveit for their support, insight, and mentorship.

Michael Gancz

And Johnny Brook sits on the roof
To watch the Fourth of July
With a cigarette 'twain his teeth
And a twitch in his eye
Johnny peels of the porcelain spurs
From his six-shooter boots
As he whispers a tune from his throatback —
Which hurts like a mother —
But in his broken bones
The silly dreams
He'd never share
And years ago
And deep within
The ears beneath
His powdered hair
In his head it sounds just like a flute

David Louis Zuckerman – Fissão (2019)

David Louis Zuckerman je skladatel, vizuální umělec, spisovatel a kytarista. Magisterský titul získal na Bard College (New York), kde se věnoval studiu filmu/video a zvuku. Zuckermanova tvorba zahrnuje filmy, opery, performativní instalace, psaní písní či hudbu k tanci. Je klasicky školeným kytaristou, dále působil jako aranžér a hudebník/herc v uznávaném projektu experimentálního dramatika Richarda Maxwella New York City Players; je rovněž absolventem S.E.M. Emerging Composer's Workshop, Skowhegan Residency, Labyrinth Theater Ensemble atd. V současné době střídavě pobývá mezi New Yorkem a Lisabonem (Portugalsko).

Fissão, portugalský výraz, který bychom mohli přeložit jako *Štěpení*. Hudba a volba nástrojů vychází z mých letošních zážitků z pobytu v Portugalsku. Skladba rozpracovává témata jako energie, separace a stávání se. Byl jsem též ovlivněn „tekutým modernismem“ architektury a pouliční dlažby v Lisabonu. Metafora oceánu vedla ke zdůraznění horizontální osy Y, mimo čas a jeho plynutí – jde o protikladný postup, než jaký je uplatněn v seriální hudbě, kde se zvuky vynořují z autonomního časoprostoru tvořeným počátky znění jednotlivých tónových výšek. První tón, který se ve skladbě objeví, ovlivňuje všechny ostatní – jedná se tedy o hudební „řetězovou reakci“. Nic není ponecháno náhodě. Můj kolega Tomás Cunha Ferreira, umělec a básník, mi poskytl text pro zpěv. „Caminh ando ando. Segu indo indo.“ (*Kráčí m krok krok. Jd u dál dál.*)

David Louis Zuckerman

David Louis Zuckerman – Fissão (2019)

David Louis Zuckerman is a composer, visual artist, writer and guitarist. He holds an MFA from Bard College (New York) in film/video and sound. Zuckerman's work includes feature films, operas, performance installations, songwriting, and music for dance. A classical guitarist by training, he has worked as an arranger and musician/actor in acclaimed experimental playwright Richard Maxwell's New York City Players and is an alumnus of the S.E.M. Emerging Composer's Workshop, the Skowhegan Residency, the Labyrinth Theater Ensemble, and others. He currently resides between New York City and Lisbon (Portugal).

Fissão, translates as *Fission* in Portuguese. This music and selection of instruments emerged from my time living in Portugal this year. The piece takes up themes of energy, separation and becoming. I have also been influenced by the "fluid modernism" of the architecture and street tiling in Lisbon. Oceanic metaphors lead to an emphasis on the horizontal Y axis off time and flow, as opposed to, a serialism where sounds emerge from an autonomous time-space between pitch onsets. From the first note, every other note is a chain reaction. Nothing is random. My colleague, the artist and poet Tomás Cunha Ferreira, has provided the text for the voice. "Caminh ando ando. Segui indo indo."
(*Making a step a step. Walking ahead ahead.*)

David Louis Zuckerman

Amin Sharifi – Aposynthesy (2019)

Amin Sharifi (Mohammad Amin Sharifi) je soudobý íránský skladatel. Studoval kompozici na Univerzitě umění v Teheránu a na Indiana University Jacobs School of Music pod vedením Davida Dzubaye, Dona Freunda, Nader Mashayekhi a Sven-Davida Sandströma. Absolvoval také soukromé lekce se skladateli jako jsou Peter Ablinger, Chaya Czernowin, Klaus Lang, Alex Mincek, Krzysztof Penderecki a další. Sharifiho tvorba byla charakterizována kritikou na Juilliard School of Music jako „kreativní, individualistická, umělecká“ a deník *Memphis Daily News* ji popsal jako „výtvar nezkrtné představitosti“. Jeho kompozice zazněly v podání DissonArt, Hypercube, JACK Quartet, Mivos Quartet, Luna Nova atd. V létě 2017 získal za svůj trojkoncert *TrombionOphone or Riders in the Field of Hope* pro první cenu na Mezinárodní skladatelské soutěži Concorso „2 Agosto“. Amin Sharifi je v současné době studentem doktorského studijního programu v oboru skladba na Duke University ve Spojených státech.

Skladba *Aposynthesy* (dekompozice, rozklad) je založena na spektrální analýze nahrávky skladby *Booy-e-Baran* (Vůně deště) íránského skladatele Parvize Meshkatiana (1955-2009), zkomponované v perském modu Nava a ve formě Saz-o-Avaz (vokální a instrumentální dialog) na Rumiho báseň *O Yusef*. Skladba byla nahrána Teheránským symfonickým orchestrem v roce 1985 a je pro mě osobně jednou z nejvíce inspirativních

kompozic tradiční perské hudby. Skladba *Aposynthesy* je poctou této skladbě a zároveň je věnována památce Parvize Meshkatiana.

Amin Sharifi

Amin Sharifi – Aposynthesy (2019)

Amin Sharifi (Mohammad Amin Sharifi), Iranian contemporary composer, studied Composition at the Art University of Tehran and Indiana University Jacobs School of Music under the direction of David Dzubay, Don Freund, Nader Mashayekhi, and Sven-David Sandström. He also has had lessons with Peter Ablinger, Chaya Czernowin, Klaus Lang, Alex Mincek, Krzysztof Penderecki, and many others. His music was called “creative, individualistic, artistic” by the critique of Juilliard School of Music and “product of an unbridled imagination” by the *Memphis Daily News*. Sharifi’s pieces have been performed by DissonArt, Hypercube, JACK Quartet, Mivos Quartet, Luna Nova, etc. In summer 2017, his triple concerto *TrombionOphone or Riders in the Field of Hope* was the first-prize winner of International Composition Competition Concorso “2 Agosto”. Amin Sharifi currently holds a PhD fellowship in Composition at Duke University in the United States.

Aposynthesy (decomposition) is based on the spectral analysis of recording of the piece *Booy-e-Baran* (Smell of the rain) by the Iranian composer Parviz Meshkatian (1955-2009). *Booy-e-Baran* is a composition in the Persian mode *Nava* and in the form of Saz-o-Avaz (vocal and instrumental dialogue) on the Rumi’s poem *O Yusef*. It has been recorded by the Tehran Symphonic Orchestra in 1985 and has been one of the most inspiring pieces of traditional Persian music in my life. *Aposynthesy* is my tribute to this piece and in memoriam Parviz Meshkatian.

Amin Sharifi

Leo Chang – Respond to Troy: Variation I (2017)

Leo Chang je skladatel a hudebník, který v současné době žije v New Yorku. Narodil se v Soulu a následně žil jako přistěhovalec v Singapuru, Tchaj-peji a nakonec v Šanghaji, kde prožil svá formativní léta. Napětí, které se odehrává mezi snahou o přizpůsobení se, hledáním vlastní identity a pocitem vykořeněnosti, se promítá do autorových tvůrčích a výzkumných aktivit. Chang studoval na Newyorské univerzitě a Washingtonské univerzitě v St. Louis, nyní je doktorandem v oboru elektronických umění na Rensselaer Polytechnic Institute.

Skladba *Respond to Troy*: afro-karibská, afro-americká a chasidská (židovská) komunita tvoří většinu populace čtvrti Crown Heights v Brooklynu. Obchody, školy a restaurace východně od Troy Avenue jsou využívány černošskými komunitami. Podniky a instituce, které se nacházejí západně od Troy (Albany, Kingston, až k Nostrand Avenue), jsou pak nepochybně provozovány pro židovskou komunitu. Troy Avenue tedy představuje místo, kde se tato nesooudná společenství potkávají. Když jsem žil v Crown

Heights, šel jsem po Troy Avenue a byl jsem svědkem toho, jak jeden muž našťvaně křičí na druhého – chtěl po něm, aby se vrátil zpět do svého sousedství. V roce 1991 zemřely dvě černošské děti při autonehodě, jejímž účastníkem byla i kolona aut s lubavičským rebem. Rychle se rozšířila fáma, že záchranáři, kteří spadali pod Hatzolah (dobrovolnická záchranná služba spravovaná židovskou komunitou), přispěchali na pomoc řidičům v autech, místo toho, aby ošetřili umírající děti. Tato událost odstartovala třídenní nepokoje, během nichž byl zavražděn jeden ortodoxní žid. Židovská komunita uvedený čin chápala jako projev antisemitismu. Média situaci vylíčila jako „rasové napětí“.

Leo Chang

Leo Chang – Respond to Troy: Variation I (2017)

Leo Chang is a composer and musician currently living in New York. Born in Seoul, Chang lived as an expat in Singapore, Taipei, and ultimately, Shanghai during his formative years. The tensions between assimilation, identity, and rootlessness inform his artistic practice and research. Chang holds degrees from New York University and Washington University in St. Louis, and is pursuing his PhD in Electronic Arts at Rensselaer Polytechnic Institute.

Respond to Troy: Afro-Caribbean, African American, and Hasidic Jewish communities make up the majority of the population in Crown Heights, Brooklyn. Shops, schools, and eateries east of Troy Avenue are utilized by Black communities. Those west of Troy (Albany, Kingston, until around Nostrand Avenue) are clearly operated for Jewish communities. Troy Avenue sits on a juncture where these disparate communities meet. While living in Crown Heights, I was walking down Troy when I witnessed a man angrily yelling at another man to go back to their side of the neighborhood. In 1991, two black children were killed in a car accident involving the Lubavitcher Rebbe's motorcade. Rumors quickly spread that the emergency personnel operating the Hatzolah ambulance (a volunteer EMS run by the Jewish community) rushed to help the drivers in the car, rather than the dying children. This sparked a three-day riot where an Orthodox Jewish man was murdered. The Jewish community saw this as an act of antisemitism. The media portrayed it as "racial tension".

Leo Chang

Edgars Rubenis – A Particular Window (2019)

Edgars Rubenis (1983) je lotyšský skladatel, který v současnosti žije a pracuje v Nizozemsku, kde nedávno úspěšně dokončil magisterská studia na Sonologickém institutu Královské konzervatoře v Haagu (studoval u Gabriela Paiuka a Petera Adriaansze). Svou kariéru započal jako experimentální kytarista a nyní píše pro různé akustické a elektronické nástroje, veden zájmem o vztahy, které vyvstávají mezi strukturálními součástmi hudebních aktů – komponovaných zvuků, poslechu, okolního prostředí a

časového průběhu. Ve svých dílech využívá technické prostředky jako systémy/procesy, překlad, katalogy, ale i re-kompozici improvizace.

Skladba *A Particular Window* je vystavěná podél tří linií – stoupající, mizející a klesající – a zkoumá, do jaké míry je vnímatelná určitá „celistvost díla“, která je daná jasně stanovenou strukturou.

Edgars Rubenis

Edgars Rubenis – A Particular Window (2019)

Edgars Rubenis (1983) is a Latvian composer who currently lives and works in the Netherlands. He recently obtained a master's degree at the Institute of Sonology in the Royal Conservatoire in The Hague, studying with Gabriel Paiuk and Peter Adriaansz. Having started out as an experimental guitar player, Rubenis now writes for various acoustic and electronic instruments, guided by his interest in the relationships that emerge among the structural components of musical acts: composed sound, listening, environmental surroundings, and temporal progression. In his work, he makes use of systems and processes, translation, catalogues, and recompositions of improvisations.

Built around three lines (ascending, receding and descending), *A Particular Window* explores the degree to which a certain “totality of a piece” is perceivable, due to its clearly given structure.

Edgars Rubenis

